FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT NIAL FENNELLY

fremsat den 29. januar 1998 *

1. Denne sag angår det forhold, at Kongeriget Belgien har undladt i overensstemmelse med artikel 8 i Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (herefter »direktivet«) [1] at give underretning om en række tekniske forskrifter.

2. Direktivets artikel 8, stk. 1, indeholder følgende relevante bestemmelser:

»Medlemsstaterne sender straks Kommissionen ethvert udkast til teknisk forskrift, medmindre der blot er tale om gengivelse af en international eller europæisk standard i dens helhed, i hvilket tilfælde det vil være tilstrækkeligt at oplyse herom; de giver tillige kort Kommissionen underretning om grundene til, at det er nødvendigt at indføre en sådan teknisk forskrift, medmindre disse grunde allerede fremgår af udkastet. Medlemsstaterne giver i givet fald samtidig underretning om teksten til de tilgrundliggende væsentligste og direkte berørte love og administrative bestemmelser, hvis kendskab hertil er nødvendigt med henblik på at vurdere rækkevidden af udkastet til teknisk forskrift.«

3. Indholdet af begrebet »teknisk forskrift« er fastlagt således i direktivets artikel 1, nr. 5:

»tekniske specifikationer, herunder de administrative bestemmelser, der gælder herfor, som retligt eller faktisk skal overholdes, for at et produkt kan markedsføres eller anvendes i en medlemsstat eller i en væsentlig del af denne stat, bortset fra de specifikationer, som de lokale myndigheder fastsætter.«

4. I henhold til direktivets artikel 1, nr. 1, forstås ved begrebet »tekniske specifikationer«:

»en specifikation, der indeholdes i et dokument, som fastlægger karakteristika for et produkt, som f.eks. kvalitet, brugsegenskaber, sikkerhed, dimensioner, herunder terminologiske forskrifter for varen, symboler,

* Originalsprog: engelsk.

1 — EFT L 109, s. 8, som ændret ved Rådets direktiv 88/182/EØF af 22.3.1988 (EFT L 81, s. 75). Direktivet er senere blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/10/EF af 23.3.1994 (EFT L 100, s. 20). Fristen for at gennemføre disse seneste ændringer udløb den 1.7.1995, og ændringerne er derfor uden betydning i denne sag.

prøvning og prøvningsmetoder, emballering, mærkning eller etikettering ...«

5. Den 9. november 1993 udstedte hovedstadsregionen Bruxelles' regering en bekendtgørelse om kvalitets- og sikkerhedsstandarder ved udlejning af møblerede boliger [2]. Kommissionen har gjort gældende, at de nedenfor citerede bestemmelser heri omfatter tekniske forskrifter, således at der forelå en forpligtelse til at give Kommissionen underretning om bekendtgørelsen:

Artikel 12

»Elektriske apparater skal opfylde kravene i henhold til de relevante belgiske standarder og kongelige anordninger. De skal være forsynet med mærket 'CEBEC'.«

Artikel 13, stk. 3 og 4

»Naturgasinstallationer skal opfylde standarden NBN D51-003: 'Installationer til brændbart gas, lettere end luft, som tilføres gennem rør'.

Naturgasapparater skal opfylde de relevante belgiske standarder og være forsynet med mærket 'BENOR'. Såfremt der ikke findes standarder, skal sådanne apparater være godkendt af Association royale des Gaziers belges (A. R. G. B.).«

Artikel 23, nr. 2

»[Uanset de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser vedrørende brandværn skal udlejeren træffe forholdsregler med henblik på:]

at gøre det muligt hurtigt og effektivt straks at bekæmpe en udbrudt brand ved hjælp af passende brandslukningsudstyr; dette udstyr, hvis art fastlægges efter aftale med brandvæsenet, skal opfylde de relevante standarder og være forsynet med mærket 'BENOR'.«

6. Belgien har ikke bestridt, at de anfægtede nationale bestemmelser må anses for »tekniske forskrifter«, og har udtrykkeligt erkendt, at Kommissionen skulle have været underrettet om dem.

7. Parterne er enige om, at en række allerede eksisterende nationale tekniske standarder

2 — *Moniteur belge* af 31.12.1993, s. 29194.

ved de i sagen omhandlede nationale bestemmelser er blevet gjort bindende. Det er f.eks. ikke blevet anført, at nogen af de belgiske standarder i kraft af allerede eksisterende retsregler også tidligere skulle have været bindende [3]. Det er rigtigt, at den anfægtede bekendtgørelse alene angår anvendelse af elektriske apparater, gasinstallationer og -apparater og brandslukningsudstyr inden for et afgrænset geografisk område (hovedstadsregionen Bruxelles), og nærmere bestemt anvendelse under særlige omstændigheder (udlejede møblerede boliger), idet de anfægtede bestemmelser ikke opstiller noget krav om, at alle sådanne produkter, der anvendes eller markedsføres inden for det pågældende område, skal opfylde de fastlagte tekniske standarder. Der foreligger imidlertid intet i sagen, hvorefter hovedstadsregionen Bruxelles ikke skulle udgøre en »væsentlig del« af Kongeriget Belgien som forudsat i direktivets artikel 1, nr. 5, således at der i stedet skulle være tale om en lokal myndighed, ligesom det heller ikke er blevet anført, at forbuddet mod i udlejede møblerede boliger at anvende andre apparater mv. end de foreskrevne ikke skulle være udtryk en restriktion, der »direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt, kan hindre samhandelen med varer inden for Fællesskabet«, som forudsat i Domstolens dom i sagen Bic Benelux [4].

Forslag til afgørelse

8. Jeg skal herefter foreslå Domstolen at

1) fastslå, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 1, første afsnit, i Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, idet det har undladt at give Kommissionen underretning om udkastet til hovedstadsregionen Bruxelles' regerings bekendtgørelse af 9. november 1993 om kvalitets- og sikkerhedsstandarder ved udlejning af møblerede boliger

2) tilpligte Kongeriget Belgien at betale sagens omkostninger.

3 — Jf. dom af 16.9.1997, sag C-279/94, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 4743, præmis 36.

4 — Dom af 20.3.1997, sag C-13/96, Sml. I, s. 1753, præmis 19.